

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ

ΤΟΥ ΜΙΧΑΗΛ ΖΕΒΑΚΟ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ ΑΝΝΑΜΠΕΛΛΑΣ

(ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ.— Η Φορέα 'Ανναπέλλα 'Ιωάννα ντέ Πιέν, είνε τρελλά ερωτευμένη με τον γιού του τρομερού Κοντοσταύλου Μονμορανού, τόν πιο και γενναίο Φραγκίκο. Συγχρόνως όμως την αγαπά παρὰρρα κι' ο δούλος του Φραγκίκου, 'Ερρίκος, νέος σκληρός και σπύρ-φρονης. 'Ο 'Ερρίκος βλέποντας πως η νέα δεν ανταποκρίνεται στον έρωτά του, με όλες τις τρομερές επιπλοές του, αποκτάται το μυϊκό της στον πατέρα της, τόν άρχοντα ντέ Πιέν, τόν οποίο χωρίζει απ' τόν Κοντοσταύλο θάνασιω μίσος. 'Ο γιερικός άρχον γίνεται έξω φρενών και πέφτει σ' ένα καθήμα μισοπέθανός. Είνε μεσοάνιχα, ή 'Ανναπέλλα βρίσκεται έξω από το σπίτι με τόν άσχημο της, σ'όν όποι προκείται ν' αποκαλύψει ότι είνε σ'όν τριήμερο μητέρα. Όταν άκούει άσφαση τούς θρήνους τού πατέρα της, γρέμει εύθως σ'όν της, πέφτει σ'όν πόδια τού άρχοντος και τού τα εξομολογείται όλα, ζητώντας τού συγγινη. 'Ο πατέρας της όμως άνοίγει τήν πορτά, τήν καταρτίζει και τή διαγράφει. Άδρανα όμως επεμβαίνει ο Φραγκίκος, ο δούλος για να ικανοποιήσει τόν ντέ Πιέν, δέχεται να παντρευτεί τήν 'Ανναπέλλα τήν ίδια νύχτα. Τρέχουν σ'όν νύο, γίνεται ο γάμος, με τήν ίδια στιγμή ο άρχων ντέ Πιέν πεθαίνει. Τήν ίδια αυτή νύχτα σ'όναι στον πόγο του ο Κοντοσταύλος και διατάζει τόν Φραγκίκο να φύγει ά-μέσως για τόν πόλεμο. 'Ο Φραγκίκος γίνεται άνω κάτω. Ν' άρση τήν 'Ανναπέλλα τήν ίδια νύχτα τού γάμου τούς και να φύγει. Για ο Κοντοσταύλος είνε ευνόητος. Γεμίζοντας από άργη και άπελεια ο Φραγκίκος παίρνει ιδιαίτερος τόν άδελφό του 'Ερρίκο και τού άνοίγει τήν καρδιά του. 'Ο 'Ερρίκος προσηλαίει ότι τόν σ'ονομεί... Κι' ο Φραγκίκος τού είνι-στέλνει τήν 'Ανναπέλλα τού όσο θα λείπει και τόν δίνει με τρομερο όρκο. Μά τήν άλλη μέρα ο δούλος ο 'Ερρίκος π'ονομεί τόν όπιο τήν 'Ανναπέλλα, λέει πως ο Φραγκίκος τήν έγκατέλειπε και πάει να πεθάνη σ'όν γενναίος άνδρας σ'όν πόλεμο, μετανοημένος γιατί τήν παντρεύτηκε και προσήλαί να τήν κινή δική του. Έξ'αλλη ή 'Ανναπέλλα καταφεύγει σ'όν σπίτι της τρομερή της. Ένας χρόνος περ-παύει. 'Απ' τόν Φραγκίκο δεν υπάρχουν νύο. Όλοι τόν θεωρούν νεκρό. Η 'Ανναπέλλα πέφτει άρρωστή, κι-δουλεύει να πεθάνη, με σώζεται τέλος και φέρνει σ'όν φως ένα χαριτωμένο άγγελούδι, τή Λουίζα. Έξ'αφ'α, πέντε χρόνια σ'όν χρόνο, ο Φραγκίκος τ'ονομεί ως έξ'α-πάλι τήν 'Ανναπέλλα. Κι' ο 'Ερρίκος, για να σκεπάσει τήν άτιμία του κλέβει το παιδί της 'Ιωάννας και τής λέει ότι θα διατάξει να τού σ'οράνουν, ών τολμήσει να διαφύγει ό,τι προκείται να π'όν στον άδελφό του. Έτσι, ή 'Ανναπέλλα δεν τολμάει να π'όν λέει και τήν κατηγορεί σ'όν Φραγκίκο ως άπιστή, ως προ-στοχή!... Άπελυσμένος ο Φραγκίκος όρτάει να μά-θη τ' όνομα τού σ'οννοχού της γυναίκας του. Κι' ο άλλος 'Ερρίκος τού λέει πως είνε σ'όντος ο 'Ιωάννης. Σ'όν μεταξύ σ'όν ο άρρωτισμένος σ'όν 'Ερρίκο ίπσο της Παρναγιάν, μη βλέποντας να τού γνέσει ο κυ-ριος τού νά σ'οράη τήν Λουίζα, άποφασίζει να τήν πεθάνει σ'όνι του. Μεταότι όμως για τήν πράξι του, μετα-νοεί γιατί άρπάξε τήν μικρούλα, κλείνει τήν 'Α-νναπέλλα και τήν παραδίδει τήν καρή της, παίρνοντας τήν άποφασι να εξ'αφανιστεί για να γλυτώσει απ' τόν 'Ερρίκο. Σ'όν μεταξύ αυτό οι δύο άδελφοί Μονμορα-νού μονομαχούν σ'όν δάσος, ο Φραγκίκος π'ήγαγε θά-ναμα τόν 'Ερρίκο και τομαζεύεται να τόν άπιστελένω-σ'όν με τού μαχαίρι του.

"Ενας απ' τούς παληούς της όηρη-τες κρατούσε τή Λουίζα της...

(Συνέχεια εκ τού προηγούμενου)

Τήν τρομερή αυτή στιγμή ο 'Ερρίκος σάλε-ψε έλαφρά κι' άρπασε ένα πορνείο στεναγμό. Ο Φραγκίκος τόν άκουσε και, χωρίς να τού δ'ηλι, τού όλησιμένο χέρι του έπασε κάτω άνομο. — Άδελφέ μου!... Άδελφέ μου!... ψυθίριος και πέταξε τού μαχαίρι μαζαρι. Γιατί νά γίνη άδελφοκτόνος; Η σ'ιμφορά του ήσαν π'όν άναπαύωσ'όνη. Σημάθηκε έπί του και βλέποντας να περνούν μεγάλοι έξιλοκάτοι, τούς φώναζε και τούς διατάζε να σ'ιρσούν τόν 'Ερρίκο και να τόν μεταφέρουν σ'όν πύργο. Κατόπι, χωρίς να γυρίσει να κοιτάξει πίσω του, τραβήζει παρασπώντας, σ'όν μεθυσμένος, π'όν τόν πύργο Μονμορανού. 'Όταν έφτασε εκεί, ένας απ' τούς άξιωματικούς της φρονιάς έτρεξε κοντά του. 'Αλλά μόλις αντίκρισε τόν Φραγκίκο, μιά κοραγ'ή έκάλήξεως έξερνε απ' τού σ'όνια του. Τά μαλλιά τού πορταβόμου γιού τού Κοντοσταύλου, πού ήσαν π'όν όληγον άκόμη όφ'όν κατάφυγα, ε'λγαν άποσιεί έντωμιατάξ, σ'όν να ε'χε γεράσει ο Φραγκίκος κατά τριάντα χρόνια!... 'Όστόσο, ο άξιωματικός σ'ιγχαρίσθη τήν τροχ'ή του και έπαι σ'όν κ'όνιο του: — Τό διαμεισίσιό σας είν' έτοιμο, ύψηλότατες... — Ένα άλογο! φώναζε ο Φραγκίκος. — Δεν θ' άναπαυθ'ή ο αιδέντης; τ'όλμισε να ξαναωσ'όνη ο άξι-ωματικός. — Τό άλογο μου!... Φέρτε μου άμύσος τού άλογο μου!... μούγγισσε ο Φραγκίκος Μονμορανού. 'Ο άξιωματικός έτρεξε σ'όνις σταύλους και έφερε τού άλογο. 'Ο Φραγκίκος πήδησε σ'όν αυτό και τού σ'ιρσούσ'όν δυνατά. — Πότε θά ξαναγυρίση ο αιδέντης; ρώτησε ο άξιωματικός. — Ποτέ!... άπάντησε ο Φραγκίκος και χάθηκε μέσα σ'όν νύχτα. Έκάλησε τ'όνη μανιασμένα, πετούσε σ'εδόν. 'Εξ'αφ'α σ' ένα σ'ορ'ίσιω τού δρόμου μιά σαμαρική κοραγ'ή άντ'ιχρησε: — Φραγκίσε!... Φραγκίσε!... Φραγκίσε!... Μά ο Φραγκίκος δεν άκουσε τήν κοραγ'ή αυτή. Τήν έπνιξε τού κάπνισμα τού άλόγου του.

Η γυναίκα πού θέλησε να σταματήσει τόν Φραγκίκο, ή γυναίκα πού τού φώναζε με τ'όνη άπελεια, ήταν ή 'Ανναπέλλα. Βλέποντας πως ο Φραγκίκος δεν τήν άκουσε, έτρεξε σ'όν πύργο. — Ποι πάει;... Πέστε μου ποι πάει;... φώναζε σ'όν άξιωμα-τικό της φρονιάς. — Δεν ξέρουμε, κυρία, άπάντησε έκείνος. Πότε θά γυρίση; — Είτε: Ποτέ!... — Ποι βγάξει ο δρόμος ποι πήρε; — Στό Παρίσι, κυρία. — Στό Παρίσι; Καλά!...

Και ή 'Ανναπέλλα, άποφασισμένη να πάη ως τήν άκοη τού κό-σμου άναζητώντας τόν λατρευτό της, άρπάξε σ'όνη άγκαλιά της τή Λουίζα της, πού τήν κρατούσε ένας απ' τούς παληούς ήπ'εστες της, και πήρε π'όν τού δρόμο τού Παρισίου. Ποι πήγαμε όλομ'οναχη μέσα σ'όν νύχτα; Ποι πήγαμε χωρίς λεφτά σ'όνη τ'όνη; Δεν φοβόταν τ' όνομ'ια και τούς ληστές; Μά ή 'Ανναπέλλα ένα μονάχη σ'αετ'όντα. Για ένα μόνον ένδιαφερόταν. Να π'οντάσει τόν Φραγκίκο. Νά τού μιλήση. Νά τού π'όν τήν άλή-θεια. Κ' έτρεξε, έτρεξε, έτρεξε μέσα σ'όν βαθύ σκοτάδι, με τήν κορούλα της σ'όν άγκαλιά, ψυθ-οίζοντας: — Κοιμήσου, χρυσό μου!... Κοιμήσου άγγε-λουδι μου!... Θά τόν βρούμε τόν πατέρα σου... Θά μιλή τήν άλήθεια... Καί τότε, τότε, Λουίζα μου, θά ζήσουμε ε'ιτηγισμένοι, χρυσούλι μου...

Τήν ίδια αυτή ώρα οι έξιλοκάτοι τού δάσους μετέφεραν σ'όν πύργο τόν 'Ερρίκο, βουτηγμένον σ'όν αίμα. 'Ο πύργος έγινε άμύσος άνάτοστος. Έ-κάλεσαν ένα χειρογ'όνο, έξέτασε τήν πληγή τού 'Ερρίκου και έπαι: — Θά ζήση σ'οσ... Μά έπί έξ μήνες δεν θά μπορέση να σ'αλήγη ν'ού τ'ορεδάτι! Π'όνς όμως χ'άτησε τόν 'Ερρίκο Μονμορα-νού; Οι έξιλοκάτοι δεν τ'όλμησαν ν' άναφέρουν τού όνομα τού Φραγκίκου. Καί πίστεψαν όλοι πως ο κύριος των υπέστη δολοφονική επίθεσι, εκ μέρους τής οικογενείας του.

Τήν ίδια πάλι αυτή ώρα, ο έκτότης Παρνα-γιάν άφινε για πάντα τόν πόγο Μονμορανού. Ποι πήγαμε; Μήπως ήξερε κι' αυτός; Πάντως έτρεπε να ξεφύγη απ' τού νύχτα τού 'Ερρίκου, μα κ' έδωσε πίσω τή Λουίζα σ'όν μητέρα της, χωρίς τήν έντολή του — Διάδολε! μουμιούριζε ο γέρο έκτότης, προ-χωρώντας μέσα σ'όν σκοτάδι, καβάλλα σ' άλογο του. Πρέπει να γίνω άφαντος. Άν με πάση ο κύριος μου, θά μου φ'ορέση ένα λαμοδιή πού μοι'οχεται —μα τού άντερα τού Σατανά!— πολύ στενός. Θά με κρεμάση, διάολε! Κι' είνε τόσο άγαμιο παράμια ένας κρεμασμένος άνθρωπος! Ποιφ!...

Έξ'αφ'α, ένθ ο Παρναγιάν περνούσε ανάμεσα σ'όν δάσος, διέ-κρινε έπιτόρος μιά ιαγ'ή σαλονέτα. — Κύριε τόν άνωμένο!... ψυθίριος. Μιά γυναίκα!... Μιά γυ-ναίκα τ'όνια ώρα σ'όν δάσος!... Πάτερ ήμ'όν!... πού λέει κι' ο Κοντοσταύλος. Και, χωρίς να χάση καιρό, σ'ιρνούσ'όνε τ' άλόγο του και πρόφτασε τήν άγνωστη. Μόλις τήν π'ήλασε, έννοιωσε τήν καρδιά του να σ'ιγ-γεται. 'Ηταν ή 'Ανναπέλλα!... 'Αλλάζοντας τή φωνή του ο Παρναγιάν, κ'όνονάς τήν π'όν γλυ-κειά, έσ'ομψε και τής έπαι: — Κυρία, πού πηγαίνετε έτσι μόνη; — 'Ο δρόμος αυτός βγάξει σ'όν Παρίσι, κυρία; ρώτησε ή 'Αννα-πέλλα. — Μάλιστα, κυρία. Μά είνε νύχτα... Είσατε μόνη σας... Μου έ-πιτρέπετε να σας κάνω συντροφιά; — Ε'ιγχαριστώ! άποκρίθη ή 'Ανναπέλλα. Θέλω νάμια μόνη. 'Ο Παρναγιάν σ'ινοχ'ορήθηκε. — Ξέρετε τ'όλ'αχιστον, κυρία, ρώτησε, κανέναν σ'όν Παρίσι; Ποι θά μείνετε; Ξέρετε;... — 'Όχι... ναι, ξέρω, τραύλισε ή 'Ανναπέλλα, μη λέγοντας άσφα-λώς τήν άλήθεια.

— Χρήματα, κυρία, έχετε ;
 — Όχι, κυρία, δεν έχω.
 Τότε ο Παρναγιάν έβγαλε απ' την τσέπη του ένα χρυσό κέ-
 σιμια, το άκούνησε στο στήθος της μικρής Λουίζας που κοιμόταν
 στην άγκαλιά της μητέρας της και ζητιάνοντας τ' άλλογό του, χάθηκε
 στο σκοτάδι λέγοντας στην Άνναμπέλλα :
 — Κυρία, μη καταρίσαστε πούδ τον έπότη ντε Παρναγιάν. Εί-
 νε φίλος μου !...
 Η Άνναμπέλλα κατάλαβε τώρα ότι ο άνθρωπος αυτός ήταν έ-
 κείνος που της είχε έπιστοφεί η Λουίζα της, μα ήταν άγρυπνά.
 Ο Παρναγιάν είχε γίνει άφαντος. Έκοιμει τότε και είδε το κέ-
 σιμια που είχε άφησει ο έπότης πάνω στο στήθος της κόρης της.
 Ήταν ένα χρυσό δαχτυλίδι, μ' ένα μεγάλο διαμάντι έπάνω. Ήταν
 το δαχτυλίδι που είχε δώσει ο Φερδίνανδ Μονμοισαν στον Παρνα-
 γιάν, άμειονότατος τον γάμο την άρχαγή της Λουίζας.

Ο ΑΡΧΩΝ ΜΕ ΤΗΝ ΠΕΓΡΙΝΗ ΚΑΡΑΛΙ

Άντίκρυ άκριβώς απ' το βασιλικό παλάτι του Λούβρ στο Παρί-
 σι, ύψώνονταν πολυτέλεις κ' επιβλητικό ένα άλλο ανάκτορο, που πλά-
 σον κ' απ' αυτό το βασιλικό ένδαιτημα. Το ανάκτορο αυτό άνήκει
 στον πανίσχυρο Κονστάυλο Μονμοισαν.

Την ήμέρα αυτή ο Κονστάυλος βριμάτιζε μέσα στο γραφείο του
 πάνω-κάτω, έξαιρετικά νεύριος κ' άνησυχός... Τι συνέβαινε
 στον σιδερένιο άρχοντα ; Οι έγχειλες του όικου του πού
 ήταν συγκεντρωμένοι στις πολυέλαστες σιδερένες του πε-
 γάγρου ψιθύριζαν τρομερά πράγματα. Ο Κονστάυλος είχε
 δεχτεί άξαφνα το πρωί της ήμέρας αυτής τήν γυνή του
 Φουαγιόζο. Πατέρας και γιός μίσησαν ιδιαίτερος άσκητή
 ώρα και λογιμάχισαν. Έπειτα ο Φουαγιόζος έφυγε, γουρ-
 νά ξερον χανένας που πάει. Σε λίγ' έφτασε κάποιος άξιο-
 ματικός απ' τον πύργο Μονμοισαν κ' άνήγγειλε ότι άγνω-
 στοι τραυμάτισαν θανάσιμα τον δευτερότομο γιό του, τον
 Φερδίνο ! Συναχθόντες είδυστάσαν τον Κονστάυλο ότι θα
 τον έπισκέπτονταν το άπόγευμα ο Βασιλεύς Έρρίκος ο Β',
 για να συσχεφθούν για θέματα γέν έστρατείας...

Αυτά ψιθύριζαν σιγά-μεταξύ τους οι εταίρους του Οίκου
 Μονμοισαν. Μα έκρινε που άνησυχούσε τον Κονστάυλο και
 τον έκανε τόσο νεύριο δεν ήταν η έπίσκεψη του Βασι-
 λέως... Έκείνο που τ' άνησυχούσε ήταν μι' έξαρτική έπί-
 σκεψη πουχε δεχτεί π' ό λίγης ώρας. Μιά γυναίκα κατακόρη
 και κατακόνητη, χλωμή, με έξαιρετικά έμορφη, είχε φέ-
 ρει κρατώντας ένα κοριτσάκι στην άγκαλιά και είχε ζητή-
 σει να δ' ή τον πανίσχυρο άρχοντα. Είχαν οδηγεί την γυ-
 ναίκα αυτή στην αίθουσα που ήταν κλάσ στο γραφείο του
 Κονστάυλου. Κι' ό Μονμοισαν ξερότατος πως δεν μι-
 ρούσε ν' άπορήνη την συνάντησι μαζί της, βριμάτιζε νεύ-
 ρικά κ' άνήσυχι πάνω κάτω, βριμάτιζε όρρημένους, έξρε-
 σιμένους...

Δέκα φορές είχε σταθί' μετώς στην άφρα της αίθουσας
 που τον περίμενε η έπισκέπτης του. Μα πάντα δίσταζε και
 τραιάταν άπότομα πίσω...

Έξαφνα πήρε την άπόρη του, άνοιξε με μιάς την
 πόρτα και μπηκε στην αίθουσα και που, ισαισμένος, με τ' αφί-
 δια καταβασμένα, τα μάτια σπινθηρίζοντα.

Η γυναίκα που τον περίμενε ήταν σπινθηρική στη μύση της
 αιθουσας όρθη. Πλάι της, σε μι' άπολύτ' όνια, κοιμόταν τ' ό
 κοριτσάκι της.

Ο Κονστάυλος πλησίασε κοντά της και τή ρώτησε ά-
 πότομα :

- Τι ζητάτε, κυρία ;
- Η έπισκέπτης χλώμιασε περισσότερο και με φωνή πύτρωσε. ψι-
 θύρισε :
- 'Υψηλότατε !... Είμαι... είμαι... ή...
- Είσαστε η Άνναμπέλλα ντε Πιέν, το ξερό, το μαντεύω, είστε
 σκληρά κ' άπότομα ο Κονστάυλος. Πέστε μου λοιπόν τί θέλατε ;
 Περιμένετε μήπως να συναντήσετε εδώ το γιό μου για να τον γο-
 ητέψετε με τ' άτροφερά σας λόγια ; Νά βιος που βλεψατε έμένα.
 Μάλιστα, τί ζητάτε ;...

(Άκλουθηί)

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

Η ΨΥΧΗ ΤΟΥ ΡΟΔΟΥ

(Του ΟΥΛΑΝΤ)

Τό ρόδο που μου χάρισε
 τό μοσχομυρισμένο
 στου ήλιου το βασίλειμα
 έγειρε μαρμαίμένο.
 Άλλ' ή ψυχή που κού-
 (δοταν
 στ' άθρο το λουλουδι
 τόρα σ' έσε γοργοπε-
 (τά
 μ' αυτό μου τό τρα-
 (γούδι.

Ο χωρισμός σου ό σκληρός,
 μικρούλα λατρημένη,
 τ' άφάνισε τό δικτυχο
 κ' άλλόχλομο άμυμένε.

ΑΝΑΤΟΛΙΤΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ

Η ΦΩΤΙΑ ΤΟΥ ΓΕΛΩΤΟΠΟΙΟΥ

Μιά φορά ένας Σουλτάνος θέλοντας να διασκεδάση κάλεσε τό
 γελωτοπόιο του και του είπε :

- Θέλεις να κερδίσης μέσα σε μι' νύχτα ένατό φλωριά ;
- Και με ρωτάει, πολυνοημένε μου ;
- Πρόκει όμως να ξενητρισης απέξω στο μπαζόνι ως το πρωί,
 με τ' άρσικα που φοράς και χωρίς ν' ανάψης φωτιά.
- Λέγομαι, άποκρίθηκε ο γελωτοπόιος ζήνοντας τ' αϊτί του, γι-
 ότι ήταν χειμώνας κ' έκανε τρομερή παγωνιά τ' αϊτί του.
- Καλά λοιπόν, είπε ο Σουλτάνος κ' άμέσως ώρισε τη φρουρά
 που θα φύγαγε τό γελωτοπόιο ως τ' αραμάματα, για να μην πα-
 ραθή τη συμφωνία.

Την άλλη μέρα ή πρώτη έφύηθη του Σουλτάνου, μάλις ζήτησε,
 ήσαν άν ζώδες ο γελωτοπόιος.

Ο διστυγιμένος ο γελωτοπόιος, που παραμόνευε τη στιγμή αυτή
 έξω απ' το θάλαμο του, μπηκε μέσα τρέμοντας σάν καλίμα που τό
 δέρνει ο άγέρας και βεβαίως έτοι με την παρουσία του πως βρισκό-
 ταν άκόμα στη ζωή και πως άνταπονομούσε να πληρ τό δόρο του.

— Έκανε όπως του είπα ; ρώτησε ό Σουλτάνος έναν άπό τους
 φρουρούς.

- Μάλιστα, Μεγαλειότατε.
- Έμεινε με τ' άρσικα που φορούσε ;
- Μάλιστα, Μεγαλειότατε.
- Και δεν είχε φωτιά ;
- Όχι, Μεγαλειότατε, άποκρίθηκε ο φρουρός. Μονάχι
 ένα κερι έκαψε σ' ένα θάλαμο δίπλα απ' τό μπαζόνι.
- Και τί λοιπόν, είπε ό Σουλτάνος κ' άμέσως ρώτησε τό κερι ;
 φώναζε ό Σουλτάνος που γύρινε να βρη άφορη για να
 μην πληρωθή τά ένατό φλωριά.

Κι' έπειτα γυρίζοντας στο γελωτοπόιο πρόσθεσε με συ-
 βαρότητα :

— Έλα, πήγαινε και φρόντισε να μην καταπατης άλλο-
 τε τίς συμφωνίες μας.

Ο διστυγιμένος ο γελωτοπόιος κατάλαβε πως τον ελ-
 γων περιπατεί. Έοικνε λοιπόν τό κεφάλι του κ' έφυγε
 καταντροπισμένος για τό πάθημά του. Πέφταν πολλές μέ-
 ρες άπό τότε και δεν ξανάγινε λόγος γι' αυτό τό ζήτημα.

Μιά μέρα ο γελωτοπόιος παρουσιάστηκε στο Σουλτάνο
 και γονατίζοντας μπροστά του, του είπε :

— Πολυνοημένε μου άφέντη, σε παρακαλώ να φανής
 καταδεχτικός στον πιστό σου δούλο και νάρθής, με τους αλ-
 λικούς σου, να τιμήσης τό τραπέζι που θα σάς ετοιμάσω.

— Και σε ποιο μέρος θα τό στρώσης ; ρώτησε ό Σουλ-
 τάνος γελώντας.

— Στο μαξέ του παλιού σου.

— Καλά λοιπόν, ετοιμάσε τό γι' αύριο.

Ο γελωτοπόιος έπροσέκρινσε κ' έφυγε βιαστικά για ν'
 άρχισή τις προετοιμασίες που άπαιτούσε ένα τραπέζι με τόσο
 σπουδαιότης προσκαλήσεων.

Την άλλη μέρα ήτοι ό αλλικός με τό Σουλτάνο μπροστά
 κατέβηκαν στο μαξέ όπου τους περίμενε στρωμένο τό τρα-
 πέζι, μα χωρίς φαγητά.

Κάθισαν ώστόσο κ' ό γελωτοπόιος τους παρακάλεσε να
 περμεινουν λιγάκι γιατί τό φαί δεν ήταν έτοιμο.

Μά ή ώρα περνούσε και φαί δεν φαινόταν πουθενά.

Οι μοναχικοί πεινούσαν τρομερά, γιατί δεν είχαν φά-
 ει καθόλου, με τό σκοπό να ριχτούν στα έλικτά φαγητά του γελωτο-
 ποίου και να μην άφήσουν ούτε ψιχουλό.

Στό μεταξύ αυτό ό γελωτοπόιος για να τους διασκεδάση διηγή-
 ταν εύθυμες ιστορίες που τους έξεκαρόδιζαν βέβαια στα γέλια, άλ-
 λά δεν τους λυόστευαν και την πείνα. Τέλος, σε μι' στιγμή, ό γελω-
 τοπόιος σηκώθηκε και τους είπε πως θα πήγαινε να ιδή άν είχε γίνει
 τό φαί. Προχώρησε κάμποσο κ' όταν έφτασε κάτω από ένα μεγάλο
 κυπαρίσσι, σηκώσε τό κεφάλι του και κούταξε προς την κορφή. Έ-
 πειτα γύρισε πίσω κ' είπε στο Σουλτάνο :

- Άφέντη, λίγο ακόμα και κοιτύνει να γινή τό φαί.
- Στόν ουρανό τόχεις ;
- Όχι. Στήν κορφή.
- Έκεί που κούταξες είνε ή κορφή, βρε τζαμανπέτη ;
- Μάλιστα, αφέντη μου. Άν δεν πιστεύετε, έλατε μαζί μου...

Ο Σουλτάνος σηκώθηκε άπό περιέργεια κ' ακολουθήσε μαζί με
 τους αλλικούς τό γελωτοπόιο.

Όταν έφτασαν κάτω απ' τό κυπαρίσσι, ό γελωτοπόιος τους έ-
 δειξε ένα μεγάλο τένερη που κρημόταν άπό τό ψηλότερο κλωνάρι
 του κυπαρισσιού, πολλές όργυιές άπάνω απ' τή γη.

— Καλά και πως θα βρέση ει' πάνω τό φαί σου ; Πού είν' ή
 φωτιά ; ρώτησε κατάκλητος ό Σουλτάνος.

— Η φωτιά ; Νά ! Δεν τή βλέπετε ;...

Και τους έδειξε ένα κερι που έκαψε κολλημένο στη ρίζα του
 κυπαρισσιού, στο χόμα.

Τότε ό Σουλτάνος
 κατάλαβε τό έξυπνο
 παιγνίδι του γελω-
 τοποίου του και τον
 άντάμειψε βασιλικά
 για την προηγουμένη
 άδικία που τουκανε.